

[Indenrigsministeren.]

vat praktiserende tandlæger må lukke deres klinikker.

Børnetandplejen har betydet, at børnene på de kommunale klinikker får den forebyggende behandling, som den privat praktiserende tandlæge ikke har tid, evner eller mulighed for at give, fordi de voksnes tandpleje også skal tilgodeses.

Det er endvidere ikke sundhedsstyrelsen bekendt, at én tandlæge er ophørt med sin praksis i 165 kommuner, som har indrettet børnetandplejeklinikker.

Jeg kan endelig nævne, at et kontaktudvalg imellem Kommunernes Landsforening, Amtsrådsforeningen i Danmark og Dansk Tandlægeforening i november 1975 har afgivet en rapport om vurderingen af et samarbejde mellem kommunerne og privat praktiserende tandlæger som alternativ til etablering af børnetandplejeklinikker. Det er udvalgets opfattelse, at det næppe vil være muligt at etablere et sådant samarbejde med de privat praktiserende tandlæger.

Jeg kan altså ikke gå ind for de tanker, som ligger i venstres forslag. Det er sundhedsstyrelsens og indenrigsministeriets opfattelse, at det er hensigtsmæssigt, at dispensationskommunerne indretter kommunale børnetandplejeklinikker. Dette har indenrigsministeriet også givet udtryk for i efteråret 1975 i en skrivelse til Kommunernes Landsforening som svar på et spørgsmål om dispensationsmulighed ud over den 1. januar 1978.

Ministeriet sagde dengang, at de foreliggende oplysninger om resultaterne af den kommunale børnetandpleje ikke giver ministeriet anledning til at søge børnetandplejens princip om kommunale klinikker ændret, og at kommuner, der endnu ikke selv eller i fællesskab med andre har indrettet børnetandplejeklinikker, efter ministeriets opfattelse bør tage hensyn hertil for udgifterne til indretning af klinikker såvel i de kommunale flerårige anlægsbudgetter som i de forslag til 5 års planer for udbygning af den sociale og sundhedsmæssige virksomhed, som det efter socialstyrelseslovens § 11 påhviler amtskommunerne at udarbejde.

Indenrigsministeriet har endvidere i forbindelse med behandlingen af udbygningsplanerne anmodet amtskommunerne om at

henstille til kommunerne, at de i deres udbygningsplaner tager højde for etablering af børnetandplejeklinikker.

Må jeg derefter vende mig til fremskridtspartiets forslag, som er noget helt andet. Der er tale om, at fremskridtspartiet vil ændre et system, der omfatter 80 pct. af befolkningen, og som har vist virkelig gode resultater. Og mange kommuner er gået videre, end de har pligt til i henhold til børnetandplejens lov. Skal vi virkelig berøve de 80 pct. af befolkningen, der allerede har chance for forebyggende tandpleje, denne mulighed, og skal vi nå frem til, at de 20 pct., der i dispensationskommunerne ikke har den i fuldt udbygget form, aldrig skal få den?

I en bedømmelse af børnetandplejen i i kommuner, hvor der har været dispensationsordning i 1972-73, anføres, at tandsygdommens forekomst og udvikling generelt har været ude af kontrol, og det er ret stærkt sagt. Resultatet af undersøgelsen tyder endvidere på manglende forebyggende indsats.

På denne baggrund karakteriseres børnetandplejesituationen i dispensationskommunerne som generelt uholdbar. Formanden for Dansk Tandlægeforening har udtalt, at den offentlige børnetandpleje har bevist, at den sikrer de skolesøgendes tandsundhed, ikke mindst fordi den udøver opsøgende virksomhed, hvorved de socialt dårligst stillede, — jeg understreger: de socialt dårligst stillede — som trænger mest til behandling, også får den. Ligeledes har den offentlige børnetandpleje vist, at den kan forebygge tandsygdomme.

Tandlægeforeningens formand advarer derfor mod, at man frigør sig fra den nuværende lovs forpligtelser for at opnå kortsigtede økonomiske fordele helt uden hensyn til konsekvenserne for tandplejen, befolkningens tandsundhed og samfundets fremtidige udgifter til tandpleje. Det er vist ret stærke ord sagt af tandlægeforeningens formand og kan vel ikke under nogen omstændigheder karakteriseres som ren fagforeningspolitik. Men der er ingen, der har forbudt kommunerne at oprette fælles børnetandplejeklinikker, og der er heller ingen, der har forbudt kommunerne at lave en ordning, der kombinerer børnetandplejen med en privat tandlægepraksis, således at tandlægen om